

κές του και μάλιστα με μια δύναμη, μια πειθώ, ένα πάθος επικίνδυνα από κάποιες πλευρές.

Επικίνδυνα, όχι για τον ίδιο. Εκείνος είχε μια τέτοια μαστοριά που, είτε στην ανάλυση είτε και στη σύνθεση, ο στοχασμός του δεν είχε φόβο να πάει να πέσει στα ρηχά μιας παραλείψεως βιβλιογραφικής ή στις ξέρες μιας σφαλερής παραπομπής. Ο κίνδυνος άρχιζε από την ώρα που ένας άλλος φιλόλογος χωρίς τη δύναμή του, χωρίς την αξία του, χωρίς την κατάρτισή του θα επιχειρούσε να χρησιμοποιήσει τη μέθοδό του. Η επιστήμη, φιλολογική ή άλλη, εξελίσσεται και προοδεύει χάρη σε πολλούς μέτριους επιστήμονες και σε λίγους ξεχωριστούς: ο μεθοδολογικός της λοιπόν οπλισμός είναι απαραίτητο να προβλέπεται για τους μέτριους και όχι για τους λίγους εκλεκτούς που το κάτω κάτω, όπως το απέδειξε στον τόπο μας ο Αποστολάκης, δεν χρειάζονται τίποτε απ' αυτά για να δημιουργήσουν έργο στερεό.

[...] Απόλυτος στην κρίση του ο Αποστολάκης παίρνει για μέτρο τη μορφή και το έργο του Σολωμού, εξιδανικευμένα, καθώς νομίζω περισσότερο απ' όσο επιτρέπει η φιλολογική και ιστορική κριτική. Μ' αυτό το χρυσό καλάμι στο χέρι, μετράει όλη την υπόλοιπη λυρική δημιουργία του Νέου Ελληνισμού και απορρίπτει χωρίς δισταγμό ό,τι βγαίνει λειψό. Την απορρίπτει ολόκληρη. Έγραφα και άλλοτε ότι δεν βλέπω έτσι το έργο της λογοτεχνικής κριτικής: πρώτη στο έργο της πιστεύω πως είναι η ανάδειξη της ομορφιάς, καθώς και πρώτη στο έργο του λογοτεχνικού κριτικού πιστεύω πως είναι η ικανότητα να κατανοεί πολλές μορφές του ωραίου. Η μονόπλευρη ενέργεια του Αποστολάκη είναι γόνιμη όπου είναι θετική και εκεί όμως, όπου κρίνει στενά, πάλι είναι γόνιμη ως είναι κι άδικη: βλέπει πάντα σωστά και πάντα προσφέρει ύλη αφάνταστα πλούσια στο στοχασμό. [...]

Εφημ. Το Βήμα, 11/4/1947

Τα «Γράμματα» – ένας λειψός τόμος

Στα *Γράμματα* το 1947 έχουμε τα ποιήματα: «Υπνος», «Τόξο» και «Πέτρα και χώμα» του Τ. Σινόπουλου (τεύχ. 2-6, σ. 47), «Φωνή και αντίφωνο» του Λ. Παυλίδη (τεύχ. 1, σ. 11), «Οκτώ ποιήματα» του Φ. Γιοφύλλη (τεύχ. 1, σ. 26-27), «Άνθος της γιακαράντας» της Ρένας Καρθαίου (τεύχ. 1, σ. 32), δύο ποιήματα του Κλ. Μιμίκου (τεύχ. 2-6, σ. 55), «Ημέρα ανθρώπου» του Ο. Λάσκου (τεύχ. 7-8, σ. 83-84), «Μεσογειακές ωδές» του Κ. Χρυσάνθη (τεύχ. 7-8, σ. 92), τέσσερα ποιήματα του Κλ. Μιμίκου (τεύχ. 7-8, σ. 93), «Νόμιος ρυθμός» του Κ. Οληγαίου (τεύχ. 7-8, σ. 109), «Αμαρτία» και «Νεκρή θάλασσα» του Τ. Καρβέλα [;] (τεύχ. 7-8, σ. 109).

Δημοσιεύονται τα διηγήματα: «Οι τρεις δοκιμές» του Δημ. Βου-

